

Despre Liviu Rebreanu si opera sa

Prozator si dramaturg, Liviu Rebreanu s-a nascut la 27 noiembrie 1885 in satul Tarlisiua, judetul Bistrita-Nasaud. Din 1895 este elev al Gimnaziului Graniceresc din Nasaud, pe care il intrerupe in 1897 pentru a se inscrie la Scoala Civila de baieti din Bistrita. In perioada 1900 - 1903 urmeaza Scoala Reala superioara de honvezi din Sopron, in Nord-Vestul Ungariei, iar intre 1903 - 1906, Academia Militara "Ludoviceum" din Budapesta. Obtine gradul de sublocotenent, fiind repartizat la Regimentul 2 honvezi regali din Gyula, pe Tisa. Demisioneaza in 1908 din cauza unor incurcaturi banesti.

Abandoneaza cariera militara si in intervalul 1908 - 1909 este numit ajutor de notar in comuna Magura Ilvei si apoi la Nimigea.

Debuteaza in 1908 cu schita Codrea in revista "Luceafarul". Pana in 1909, in paginile revistei i se publica alte doua nuvele, Ofilire si Rafuiala. Avand sprijinul unor scriitori romani din Bucuresti, mai ales Mihail Dragomirescu, trece granita austro-ungara si se stabileste in capitala; aici intra in cercul revistei "Convorbiri critice", devine redactor la ziarul "Ordinea", secretar de redactie la "Falanga literara si artistica" si la "Convorbiri critice". Ca urmare a cererii de extradare formulate de guvernul ungar (15 februarie 1910), este anchetat, inchis la Vacaresti si extradat in iunie

1910. Intemnitat la Gyula in iunie, este eliberat in august, acelasi an, intorcandu-se in Bucuresti. Nuvelele Prostii si Golanii apar in "Convorbiri critice" (in februarie si august). Editeaza, impreuna cu Mihail Sorbul, revista "Scena" (pana in 1911).

Detine functia de secretar literar al Teatrului National din Craiova (1911 - 1912), sub directoratul lui Emil Garleanu. Debuteaza editorial in 1912 cu volumul de nuvele si schite Framantari. Activitate publicistica la "Rampa", "Ziua", "Universul literar", "Viata Romaneasca" etc. Reporter la, Adevarul" in perioada razboiului balcanic (1912 - 1914). In 1916 ii apare al doilea volum de schite si nuvele, Golanii.

Dupa intrarea Romaniei in Primul Razboi Mondial cere sa fie incorporat ca voluntar in armata romana, dar este respins. Arestat pentru "nesupunere la mobilizare" de politia de ocupatie austro-ungara, evadeaza refugiindu-se la Iasi (mai 1918). Revine la Bucuresti dupa incheierea armistiului (noiembrie 1918) si frecventeaza cenaclul "Sburatorul" al lui E. Lovinescu. Experienta razboiului va sta la baza "romanului-jurnal" Calvarul (1919), a nuvelor Itic Strul, dezertor (1920) si Catastrofa (1922) si a romanului Padurea spanzuratilor (1922).

Aparitia romanului Ion (1920) semnifica nu doar consacrarrea autorului, ci si "o adevarata piatra de hotar, daca nu chiar o revolutie in dezvoltarea prozei noastre" (Scriitori romani, coord. Mircea Zaciu, Marian Papahagi, Aurel Sasu, 1978). Premiul "Nasturel Herescu" al Academiei Romane este expresia oficiala a recunoasterii talentului sau. Celelalte romane demonstreaza vigoarea epica

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

a scriitorului, dar si tentatia unor noi experiente tematice si formale: Adam si Eva (1925), Ciuleandra (1927), Craisorul (1929), Rascoala (1932), Jar (1934), Gorila (1938), Amandoi (1940).

Opera dramatica, aflata sub influenta modelului caragialian, nu are originalitatea prozei: Cadrilul (1919), Plicul (1923), Apostolii (1926). Foarte intensa activitate publicistica: in 1924 fondeaza revista "Miscarea literara" (noiembrie 1924 - octombrie 1925), apoi, in 1932, revista "Romania literara" (care apare pana in 1934). Presedinte al Societatii Scriitorilor Romani (1925); director al Teatrului National din Bucuresti (1928); membru al Academiei Romane (1939), cu discursul de receptie Lauda taranului roman (29 mai 1940).

Se stinge din viata la 1 septembrie 1944, in comuna Valea Mare (Arges).

Expresie a activitatii sale publicistice este volumul Amalgam, publicat cu un an inaintea mortii. Postum, apare editia Opere, I-XVII, editie ingrijita de Nicolae Gheran (primele trei volume in colaborare cu Nicolae Liu).